

fete for nødvendige, nemlig Oplysninger om, hvorvidt det virkelig var en Umulighed at besætte Konfulatposten i Rom derigjennem, at man overdrog Konfulatforretningerne til Gesandten, har man ikke faaet i nogen sylbigere Grad end i Fjor. Det vil sige: man har faaet Udtalelser fra Ministerens Side, som i Overensstemmelse med, hvad der ogsaa er hørdet fra enkelte Medlemmer, gaa ud paa, at man antager, at det vil være umuligt, men noget egentligt Bevis derfor er ikke ført. Nu kommer imidlertid dertil endvidere, at Spørgsmaalet om, hvoreledes Forholdet endelig skal ordnes, for Liden er sværende. Der har, som bekendt, efter hvad der foreligger gennem Rytter og Pressen, været en Del Rival og Usikkerhed om, hvorvidt det Forhold, der hidtil har bestaaet, kunde bevares, nemlig, at Posten skulde besættes ved en fælleds Repræsentant for de tre nordiske Riger. Om dette nu i Fremtiden vil lade sig gjøre, er vistnok for Liden ingenlunde afgjort, men forinden man ved Noget derom, har Udvalget, i ethvert Fald paa dette Trin af Sagen, saalænge disse Spørgsmaal og da navnlig det sidste laa i det Uvisse, nemlig hvem der endelig vilde blive udnævnt til Konful, om en dansk-svensk-norsk, eller En, som vi selv maatte lønne, ikke fundet det rigtigst nu at tage nogen endelig Bestemmelse om denne Sag, og man maa derfor foreløbig i det Mindste foreslaa at negte Beløbet. Det kan jo nemlig være, at det ikke lod sig gjøre at faae en saadan fælleds Repræsentant, og Udgiften vil jo da blive høiere, men naar dette bliver Tilfældet, er der endnu mere Grund til ikke at gaae ind derpaa. Det Hele staa imidlertid saa lidt klart for Øieblikket, at man har troet, i det Mindste indtil en saadan Klarhed blev opnaaet, og en større Sandsynlighed for en Ordning, som kunde være tilfredsstillende, blev naaet, at burde fastholde Negtelsen af denne Post, som forøvrigt ikke har nogen politisk eller stor Betydning. Den næste Post, Medsættelse med 10,000 Kr. af Beløbet til Reiser og Missioner, er en Gjentagelse fra i Fjor. Endelig er der i Betænkningen gjort en Bemærkning om, at man ikke i Nar har anset det for nødvendigt at stryge Udgifterne til Pressen. Dette er en Følge af de Oplysninger, man i saa Henseende har modtaget. De Udgifter til Pressen, som afskodes fra Udenrigsministeriet, have efter de detaillerede Oplysninger, som Udvalget derom har modtaget fra Ministerens Side, ikke nogen politisk Betydning eller nogen Betydning, som egentlig kan være os af synderlig Interesse. De anvendes dels til Anstæffelse af Bøger og forskellige Ting, der bruges i selve Ministeriet, dels til Understøttelse af enkelte Mænd omkring i Udlandet eller maasse ogsaa i Indlandet, som enten tidligere have strødet politiske Afhandlinger eller for Liden endnu ere beskæftigede ved den europæiske Presse. Det var navnlig de Sidste, som i Fjor vare Gjenstand for en vis Misforståelse fra

Lingets Side, idet man ikke kunde erkjende, at den Maade, hvorpaa Pressen blev betjent af disse Personer, var en saadan, at man kunde sige, at den egentlig var et Udtryk for, hvad de virkelige Forhold i Landet maatte medføre. Siden tror jeg, at Grunden til denne Klage er noget falden bort, men jeg kan, navnlig efter, at det er blevet bekendt, hvilke de Personer ere, der modtage Understøttelse, ikke se Andet end, at det vistnok er en temmelig uskyldig Ting. Dermed vil jeg ikke sige, at det just er den bedste Anvendelse af disse Penge, der sker, men det fremgaar klart af de Oplysninger, der ere modtagne, at disse Understøttelser ikke ere fordelte eller ikke nu fordeles efter et bestemt politisk Hensyn, men at der tværtimod maasse tages alt for lidt Hensyn til, hvem de vedrørende Personer ere. Sagen er nemlig den, at i Liden fra 1848 og til nu har omtrent enhver Udenrigsminister affat sin Protegé paa denne Konto, og jeg har hørt en Anden sige, — jeg ønsker ikke at sjele en Bittighed, men det forekommer mig at være ret træffende — at det gjør et ret geologisk Indtryk, naar man ser denne Konto, fordi man ser, at ethvert Lag i den politiske Udvikling har affat en Mand, saaledes følger den ene ovenpaa den anden. Jeg huffer ikke, hvem der er det sidste Lag, men ser man Listen igjennem, kan man se, hvoreledes Udenrigsministeriets Besættelse har været fra Aarene nogle og Halvtreds til Dato. Det er klart, at de ældre Lag som sædvanlig have været mindre brugelige, men ogsaa temmelig uskadelige. Jeg har faaet det Indtryk, at den hele Konto efterhaanden har antaget Karakteren af en Slags Forsørgelsekonto i Stedet for at være en virkelig Konto, hvorigjennem der kunde udrettes Noget, og dette er i højeste Grad uheldigt. Jeg gjør imidlertid kun opmærksom derpaa, fordi jeg mener, at, naar man gaar ud fra et egentlig politisk Synspunkt og altsaa betragter Kontoen som skadelig, gavnlig eller betydningsfuld i politisk Henseende, saa tager man feil. Det er en Konto, som i politisk Henseende er mislykket, dens Anvendelse er ikke vedlykket, men den er egentlig ikke skadelig. Dette udelukker imidlertid aldeles ikke, at der vel kunde være Grund til at foretage en Omordning af disse Forhold; men en saadan Omordning har Udvalget ikke troet burde foretages nu, fordi den forudsætter ganske andre Forhold end de nuværende, en egentlig Forhandling med vedkommende Minister om at ansætte andre Personer og virke paa en anden Maade, kort sagt, en fortrolig Forhandling, som Udvalget ikke har troet, at man kunde komme ind paa under de nuværende Forhold. Man har derfor ladet Kontoen staa, idet man erkjender, at den ikke har nogen egentlig politisk Værdi, og beklager, at Udviklingen har ført dette med sig. Det er ikke den nuværende Udviklings Skyld, men det er gamle Synder, der her ere ophobede, den ene paa den anden, som have med-